

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 1/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. Er 516/2003, eventuálne postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 498/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 516/2003 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“), eventuálne postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 CoE 498/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkovi úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky bol dlžník povinný vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverovej zmluve. Na zabezpečenie úveru dlžník priamo v úverovej zmluve splnomocnil sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu, ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplní, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

Z dôvodu, že dlžník svoj záväzok vyplývajúci mu z úverovej zmluvy dobrovoľne neplnil, tento sa proti sťažovateľke stal splatným a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka na podklade exekučného titulu (notárskej zápisnice) iniciovala začatie exekučného konania.

Po tom, ako okresný súd v začatom exekučnom konaní poveril sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekúcie, okresný súd svojím rozhodnutím v napadnutom konaní exekúciu vyhlásil za neprípustnú.

Na základe odvolania sťažovateľky bolo rozhodnutie okresného súdu o neprípustnosti exekúcie potvrdené rozhodnutím krajského súdu v napadnutom konaní ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu v obširnej argumentácii namieta, že postupom okresného súdu, eventuálne krajského súdu boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy a charty a právo podľa dohovoru, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že všeobecné súdy nerozhodli o jej návrhu „na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ“ a neuviedli „dôvody, pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania...“ nezaoberali.

Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd vec nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“), pretože sa podľa nej žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo udelenie splnomocnenia dlžníkom tretej osobe v úverovej zmluve na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu považovali za neprijateľnú podmienku, a v tomto smere podľa nej súdy nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konania na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte danej veci.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, eventuálne krajského súdu v príslušnom napadnutom konaní, zruší uznesenie krajského súdu sp. zn. 18 CoE 498/2013 z 25. júna 2014 a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažnosti je aj návrh na odklad vykonateľnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 18 CoE 498/2013 z 25. júna 2014 podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, chartou a dohovorom postupom okresného súdu, eventuálne krajského súdu v príslušnom napadnutom konaní.

Ústavný súd v súvislosti s prípravou na predbežné prerokovanie sťažnosti zistil, že uznesením sp. zn. III. ÚS 466/2016 zo 7. júla 2016 rozhodol okrem iných aj o sťažnosti sťažovateľky vedenej pod sp. zn. Rvp 1012/2015, ktorou žiadala o vydanie rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu

k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva podľa čl. 47 charty, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu a jeho uznesením sp. zn. Er 516/2003 z 28. marca 2012 a postupom krajského súdu a jeho uznesením sp. zn. 18 CoE 498/2013 z 25. júna 2014, zrušil uvedené uznesenie okresného súdu i uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o vyhlásení exekúcie vedenej v prospech sťažovateľky za neprípustnú, a priznal jej primerané finančné zadostučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Porovnaním sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 700/2015 so sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 1012/2015 ústavný súd zistil, že sťažovateľka nimi namieta postup okresného súdu a krajského súdu v totožnom súdnom (exekučnom) konaní a žiada v nich vysloviť porušenie tých istých základných práv (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty), zrušiť uznesenie krajského súdu sp. zn. 18 CoE 498/2013 z 25. júna 2014 a priznať jej finančné zadostučinenie a úhradu trov konania. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 1012/2015 obsahuje rozsiahlejšiu argumentáciu, ako aj formuláciu petitu než sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 700/2015, keďže obsahuje návrh na vyslovenie porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, práva podľa čl. 47 charty a tiež porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. Er 516/2003 z 28. marca 2012 a postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 18 CoE 498/2013 z 25. júna 2014, ako aj návrh na zrušenie totožného rozhodnutia krajského súdu, priznanie primeraného finančného zadostučinenia a úhrady trov konania, čoho sa sťažovateľka domáhala aj v sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 700/2015.

Z uvedeného teda nespochybniteľne vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky vedená pod sp. zn. Rvp 700/2015 sa týka vecí, o ktorej už ústavný súd rozhodol uznesením

sp. zn. III. ÚS 466/2016 zo 7. júla 2016. Uvedené zistenie odôvodňuje odmietnutie tejto sťažnosti ako neprípustnej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže došlo k naplneniu dôvodu neprípustnosti zakotveného v § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na zistenie neprípustnosti sťažnosti a jej celkové odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2017